

Oko v hlavě

Unesli ho.

Úplně sprostě ho unesli. Degeni.

Využili tu chvilku, co byl sám s Fištou a s Mahulenou, když jsme, já a Kyborg, šli na tom blbým nádraží vyzvednout naše lodě. Holky, jo, neměly šanci, proti čtyřem degenům, a celý nástupiště, jako vždycky, jenom civělo. Tak jim ho degeni zkrátka vyrvali a zdrhli. Prostě degeni. Vypatlaný.

Tam u nich mu každou vteřinu hrozilo čím dál tím větší nebezpečí, chápeš.

Museli jsme něco udělat.

Okamžitě.

Spustili jsme s Kyborgem jednu loď na vodu a pádlovali jsme po Duhový řece na jejich území. Tak rychle, jak to šlo. Přistáli jsme u takový stromu, co z něj visely větve skoro až k hladině. A všude kolem bylo chroští. Dobrej flek, pro nás. Vytáhli jsme loď na břeh a schovali jsme ji pod ty keře. Z bágů jsme vyndali maskáčový bundy. Kalhoty už jsme měli na sobě. Kyborg si narazil hučku, maskáčovou. Já jsem si uvázal na palici svůj zelenej pirátskej šátek. Ruce a čenichy jsme zamazali maskáčovejma barvičkama. A šli jsme na to.

Nejdřív lesem. Zrychlenej přesun k jejich osadě. A pak plížení. To už jsme byli dost blízko. Byli jsme zavrtaný pod nějakým černým bezem, nebo co to bylo, a obhlíželi jsme terén. Dole, tak asi padesát, šedesát metrů před náma, na louce, na břehu řeky, stál srub Velkýho Degena a kolem něj se plácaly ve větru stany. Bylo jich třináct, jestli si to dobře pamatuju. Koukal jsem na ten srub a přemejšlel jsem. Kde ho můžou mít? Tady? Nebo někde jinde? Vtom kus ode mě, vpravo, zašustila tráva. Degen. Táhnul takovej ten velkej umělohmotnej kbelík s vodou. Asi byl někde u studánky nebo u čeho, jo, a teď se vracel. Ty vado. Zacouval jsem trochu zpátky a zvednul jsem se do dřepu. A čekal jsem, až degen půjde kolem. Neviděl mě. Vůbec. Huhňal si tu dementní vodrhovačku z reklamy na Lentilky. Degen. Když byl tak metr od mě, chytil jsem ho za bradu a vsáknul jsem ho do křoví. I s kbelíkem. Tiše. Nestačil ani kváknout. Dostal roubík, ruce jsme mu svázali za záda a rychle jsme se stáhli.

Když už mně připadalo, že jsme dost daleko, zastavil jsem, nabořil jsem degena do trávy a svázal jsem mu i nohy. "Budeš řvát?" povídám. Zakroutil řepou. "Jestli jo?" Kleknul jsem si vedle něj a vytáhnul jsem mu z tlamy roubík. Povídám: "Tak mluv. Co jste s ním udělali?"

"S kým?"

"Strandičky, jo? Vy degeni, jestli jste ho?"

"Ani jsme se ho nedotkli. Zatím."

"Kde ho teď máte?"

Degen mlčel.

"Chceš to říct po dobrým, nebo po zlým?"

Degen zase nic.

Kyborg mi poklepal na rameno. "Hele, klíšťata," povídá. Koukal se na křoví, co bylo nejmíň tři metry od nás, jo. Se svejma dioptriema tam nemoh vidět ani čmeláka, natož klíště, ale to nevadilo. Nemusel jsem moc dlouho přemejšlet, abych pochopil, co tím myslí. Otočil jsem degenovi hlavu směrem ke křoví a povídám: "Co ty na to? Klíšťata. Co bys řek? Jsou nakažený

breliózou, nebo encefalitidou? Když tě přivážeme támhle k tomu stromu, tak budeš jako u nich v jídelně."

"Nooo, borelióza je fakt svinstvo," uvažoval Kyborg nahlas. "Ale encefalitida je horší. To máš úplně po legraci, hele."

Degenovi se vrátila řeč. "Vy magoři, vy? vám by to bylo podobný."

Kejvnul jsem.

"Hele," povídám, "máš dvě možnosti. Buď řekneš, kde je, a my tě rozvážeme, nebo to neřekneš a?"

Degen propadnul panice. "Vy hajzlové? vy? já? nahoře nad boudou, ve stráni, je takovej malej sklep. Ale vy stejně nemáte šanci."

"To už nech na nás, jo." Vzal jsem roubík a podal jsem ho Kyborgovi. "Na. Ted' mu ho dáš ty. Jseš na řadě." Degen se začal zajíkat: "Co je? Proč? Řekli jste, že mě rozvážete, když?"

"Lhali jsme," řekl jsem.

Kyborg mu nacistal roubík zpátky do pusy a odvalil ho svázanýho blíž ke křoví. Nezbejvalo nám moc času. Museli jsme počítat s tím, že se po něm ostatní degeni dřív nebo pozdějc budou shánět. Možná. U degenů člověk nikdy neví.

Plížil jsem se po stráni dolů k tomu sklepu. Kyborg ležel za mnou ve vysoký trávě a kryl mi záda. Po pár metrech mě vystřídal. Podle plánu. Museli jsme si fakticky dávat pozor. Bylo děsný ticho. Degeni měli polední klid, asi, nebo co. Kyborg byl už skoro u sklepa. Ležel za takovým nízkým rezavým smrčkem a rozhlížel se. Mohla tam někde bejt stráž, mohly tam bejt miny, mohlo tam bejt kdeco. Velkej Degen je schopnej úplně všeho. Fakt.

Byla tam stráž.

Degen se železnou tyčí. Měl za opaskem nůž. Z náprsní kapsy na zelený vestě mu trčela vysílačka. Podřimoval. Nebo dělal, že podřimuje. Kyborg to musel risknout. Připlížil se až k němu, jako tichej metrakověj stín, hele, jednou rukou mu zacpal pusy a druhou zmáčknu krk. "Ani se nehni," zašeptal, "nebo ti utrhnou makovici." Degen viděl Kyborgový hydraulický pazoury a nepochyboval vo tom. Zůstal v klidu. Já jsem slez po stráni ke dvířkům vo sklepa a pomalu, pomaloučku jsme je otevřel.

Když jsem byl vevnitř, rozsvítil jsem baterku. Hned jsem ho našel. V koutě, mezi nějakějma plechovkama a pytle m brambor.

Ty vado.

Popadnul jsem ho do náruče a vykounul jsem ze sklepa, jestli je čistěj vzduch.

Byl.

"Vodchod. Padáme," zasyčel jsem na Kyborga. Ten kejvnul. Mazal jsem po stráni nahoru do lesa. Kyborg to jistil, dokud jsme nezmizeli z dohledu. Pak zavřel degena ve sklepě, na petlici, a hnál za náma. Degen ze sebe nevypravil ani slovo. Nejspíš mu trvalo pěknějch pár minut, než vůbec popadnul dech, po tom přiškrčení. Ale to už jsme dávno byli pryč. Běželi jsme bez zastávky až k lodi. Teprve tam jsme si dali pohov. Na chvílku. Bylo jistý, že degeni už nemají nárok, ani kdyby někde splášili čuchacího psa, protože jsme pořádněj kus cesty běželi potokem. Prostě neměli nárok, degeni. Zmákli jsme to.

Jo, ty vado.

"Fajn," řekl jsem. Třískli jsme s Kyborgem dlaní vo dlaň, vítězně, chápeš. A koukli jsme se na něj.

Byl v pořádku. Pár škrábanců, ale?

Ty vado.

Zase byl náš.

Oko v hlavě + Můj život

Napsal uživatel Mirek Valina + Antonín Dědoch - Seveřan
Pátek, 30 Březen 2007 03:00

Kulatej. Baculatej. Krásnej.
Soudek piva.

Mirek Valina

3. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2001

Můj život

Houká vlak
Nedělní návraty
Čtyři dny čekání

Houká vlak
Páteční podvečer
Ohňová setkání

Antonín Dědoch - Seveřan

Trapsavec 2006